

Krupiérka

26 KATEŘINA CHALOUPKOVÁ

Krupiérka

Kateřina Chaloupková

Brno, 2026

Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

V pořadí 174. knihu v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Kateřina Chaloupková

Korektura, redakce a sazba: Kristýna Tichá, Pavla Hanáková,

Monika Kurucová

Obálka: JPolc, db_photography_cz, modelka – Bari Drabek

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí

být kopírována či jiným způsobem rozšiřována

bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88568-43-8 epub

978-80-88568-42-1 PDF

Playlist

Lenzspot – Survival Mode

EdoMan – Pains

FazerleX – Parallel me

drunken night – Fire In My Vein

disclaimer without remarks – The way I go – Soft Chill Dow...

Crimson Sorrow – Soul-Wandering

Shadow Beloved – Burn Me Beautiful

Ava Veex – I'm Done With You

LadyAn – We Stand Unbroken

Jvoi – I can breathe

Silus – Born to Fight

Drae Kash – Unbreakable Soul

Anotace

Útěk z Kolumbie jí zachránil život, ale minulost si ji stejně našla. Sanaya začne nový život jako krupíérka v luxusním kasinu ovládaném podsvětím. Chce jen splatit svůj dluh a získat vytouženou svobodu. Jenže osud jí rozdá jiné karty ve chvíli, kdy pozná muže, který se může stát její spásou... nebo zkázou. Ve světě plném lží, násilí a nebezpečných spojení bude muset zjistit, komu může věřit. Protože některé partie se nehrají o peníze, ale o svobodu, loajalitu a život.

Jde o pokračování série Královny hříchu, ale lze číst i samostatně.

První kapitola

Sanaya

Vzbudí mě hlasité bušení na dveře. Rozlepím ospalé oči a zamžourám na hodiny, které ukazují teprve sedm. Táta i oba bratři se v kuchyni chystají ke Colombovi, jednomu z těch grázlů, kterým patří půl města včetně nevěstince. Každý ví, že je neradno si s ním zahrávat, a přitom pro něj moje rodina pracuje.

Máma mu nějakou dobu dělala hospodyni, ale po těžké nemoci před pár lety zemřela. Její povinnosti doma tak přešly na mě, tedy jestli se tomu tady vůbec dá říkat domov. Od té doby se starám o otce i bratry a vařím i pro jejich kolegy, kteří k nám občas zajdou na jídlo.

Zbraně mají neustále u sebe a lidé se jim raději vyhýbají. Stačí, aby je zahlédli poblíž, a už přecházejí na druhou stranu ulice, jen aby se s nimi nemuseli potkat tvář v tvář.

Posadím se na rozestlaném gauči v koutě kuchyně a stáhnou si příkrývkou z nohou. Otec zatím projde do předsíně, odkud se ozve zavržení podlahy. Než stihne odemknout, proklouznu do koupelny a zavřu za sebou, abych se mohla trochu probrat.

Sotva si stihnu opláchnout obličej, z chodby ke mně dolehnou zvýšené hlasy. Zarazím se s mokřýma rukama nad umyvadlem a zaposlouchám se. Otcův hlas poznávám, ten druhý ne, ale podle tónu se rozhodně nebaví o ničem příjemném. *Co po něm takhle brzy někdo chce?*

Výstřel mě vyleká natolik, že loktem narazím do umyvadla. Bolest skoro nevnímám, protože vzápětí zazní další rány a mně dojde, že jsou tam někde i oba bratři. Panikařím. Ucouvnu ode dveří a zoufale se rozhlédnu po prostorné koupelně, jenže úzkým okénkem bych se neprotáhla. Zhasnu a vklouznu do vany, jediné možnosti, která mě v tu chvíli napadne. Snažím se zatáhnout závěs co nejtišeji, ale roztřesené prsty mě neposlouchají. Konečně se mi to podaří a příkrčím se u vzdálenějšího konce vany s koleny přitáženými k hrudi, abych se látky nedotýkala.

Srdce mi prudce buší a ve spáncích mi tepe, zatímco mi po zádech stéká studený pot. Je mi až zle. Přitisknu si dlaň na ústa a snažím se dýchat potichu, přesto mi každý nádech připadá hlasitý. Zuby mi začnou cvakat o sebe, a tak sevřu čelisti a soustředím se jen na to, abych se přestala třást. Jestli pohnu závěsem, uvidí mě.

Poté nastane ticho, v němž marně čekám na otcův hlas. Místo něj se ozvou kroky na vrzající podlaze. Nasucho polknu a v duchu prosím, aby vypadli.

Zůstanu bez hnutí a poslouchám. Muži jsou tak blízko, že rozeznám jejich dech.

„Kde je ta jejich děvka?“ ozve se mužský hlas.

„Prohleďte to tady. Jestli tu není a je někde na trhu, tak nás Djago zabije. Řekl, že se máme zbavit celé rodiny.“

Cvakne klika a dveře se otevřou. Škvírou mezi stěnou a neprůhledným závěsem pronikne světlo. Při zmínce o celé rodině se mi stáhne hrdlo tak, že mám co dělat, abych nevzlykla. Ještě pevněji sevřu víčka a upnu se k té nesmyslné dětské představě, že když nevidím já je, neuvidí ani oni mě.

Dochází mi vzduch, a tak se opatrně nadechnu, jen abych vzápětí znovu ztuhla při každém zašustění za závěsem. Stačilo by jej odhrnout a bylo by po všem. Nemám se čím bránit ani kam ustoupit, můžu jen čekat a doufat.

„Tady taky nic!“ zavolá někdo z chodby.

Kroky se blíží. Pootevřu oči a na závěsu rozeznám nezřetelný stín vcházející mezi dveře. Rozsvítí v koupelně a vejde. Sleduju ho ze svého úkrytu a tisknu záda ke studenému smaltu. Po tváři mi steče kapka potu, na okamžik se zachytí na špičce nosu a pak dopadne na dno vany. Slyším ji tak zřetelně, až mi připadá nemožné, že ji neslyšel i on. Čekám, kdy sáhne po závěsu a odhrne ho.

Náhlé zatroubení zvenku mě přiměje sebou šknout. Zakousnu se do rtu, abych nevyjekla, a zůstanu ztuhlá strachy, že jsem se právě prozradila.

„Máme společnost!“ zařve někdo z kuchyně. „Colombovi lidi jsou za rohem!“

„Do prdele!“ zakleje ten parchant v koupelně.

Z chodby se ozvou rychlé kroky a další hlas.

„Vypadněte odtamtud! Hned!“

Ozve se rána, jako by kopl do skříňky, ale místo toho, aby se ke mně přiblížil, vyběhne z koupelny. Jeho stín zmizí a kroky se přidají k těm ostatním na chodbě. Dveře nejspíš nechal otevřené, protože hlasy odtamtud slyším pořád stejně zřetelně.

„Ta holka tady není!“ křikne na ostatní.

Vzápětí bouchnou vchodové dveře, venku naskočí motory a zaskřípějí pneumatiky. Poslouchám, dokud jejich zvuk nezeslábně, ale ani potom si netroufnu pohnout se. *Opravdu odjeli, nebo jen čekají, až vylezu z úkrytu?* Stačilo by, aby tu zůstal jediný z nich.

Další chvíle mi připadá nekonečná. Jak se ticho prodlužuje, trochu se mi uleví, jenže pak mě začne děsit ještě víc než předchozí křik. *Proč neslyším tátu ani bratry? Kde jsou ti Colombovi lidé, o kterých muži mluvili?*

Nakonec nevydržím čekat a opatrně odhrnu kraj závěsu. Prázdna koupelna mi dodá odvalu vylézt ven. Musím se přidržet umyvadla, než mě ztuhlé nohy unesou. Konečně se zhluboka nadechnu.

„Tati?“ zavolám opatrně směrem do chodby, ale odpovědi se nedočkám. Z kuchyně ke mně pronikne pach krve a já se zastavím na prahu. Pohledem přejedu rozházené židle i rozestlaný gauč, jehož bílé povlečení teď hyzdí rudé skvrny. Hledám kohokoli,

kdo by mi řekl, že už je po všem a jen se tu udělal strašný nepořádek.

Pak si za rohem stolu všimnu nehybné ruky obrácené dlaní vzhůru. Přistoupím blíž a teprve teď uvidím tátu, který leží na zádech s očima doširoka otevřenýma. Zakryju si pusou, ale přidušený výkřik už nezastavím. Klesnu vedle něj na kolena, chytnu ho za rameno a zkusím jím zatřást.

„Tati, prosím tě...“ Nereaguje a já se mu bojím podívat do obličeje, protože tam je odpověď, kterou nechci znát.

Na hrudi má košili protrženou a nasáklou krví, která ztmavla i pod jeho tělem a rozlévá se po podlaze. Odtáhnu potřísněnou ruku a zůstanu na ni zírat, neschopná přijmout, co se stalo. Zvedá se mi žaludek a každý pokus nadechnout se končí vzlykem, který už nedokážu zadržet.

Přes slzy se rozhlédnu po bratrech a najdu je u dveří. Jeden leží těsně u prahu, druhý o kus dál, s rukou nataženou k pistoli na podlaze. Ještě před chvílí tu stáli a chystali se do práce. Přece nemůžou být oba mrtví. Panebože, vždyť jim bylo teprve pětadvacet.

Vždycky jsem se vedle nich cítila v bezpečí. Učili mě zacházet se zbraní, rozeznat kokain od mouky a domluvit se anglicky, protože podle nich jsem se o sebe musela umět postarat. Smála jsem se, že takové učitele nechci, a teď bych dala cokoliv za to, aby se se mnou jeden z nich znovu špičkoval. Pohledem se vrátím

k odhozené pistoli. Museli je překvapit, jinak si nedokážu vysvětlit, proč se neubránili.

Bojím se vstát, jako bych tím definitivně rozhodla, že už jim není pomoci. Přes slzy sotva vidím a v hlavě mi běží možnosti, kterých se nedokážu chytit. Mám zavolat pomoc, vyběhnout k sousedům, nebo počkat, jestli někdo přijde?

Pak se mi vybaví mužův hlas z koupelny. Djago chtěl zabít celou rodinu. Jakmile zjistí, že mě nezabili, pošle je zpátky.

S tou představou se přinutím zvednout a dojít do ložnice. Při převlékání se málem zapletu do vlastního trička, než se mi podaří navléknout si aspoň tílko, kraťasy a mikinu. Občanka mi vyklouzne z prstů, než ji společně s penězi a několika dalšími věcmi naházím do batohu. Telefon nechám ležet na stolku. Nevím, jestli by mě podle něj dokázali najít, ale strach mi nedovolí riskovat.

Jezdec zipu mi několikrát vyklouzne z roztřesených prstů, než se mi podaří batoh zavřít a přehodit si ho přes rameno. Ode dveří ještě jednou pohlédnu do kuchyně a málem se vrátím k otci. Nedokážu ho tam jen tak nechat ležet, stejně jako bratry, kteří by mě nikdy neopustili. Už udělám krok zpátky, ale zastaví mě představa mužů, kteří se vracejí do domu.

Cítím se, jako bych rodinu útekem zrazovala, ale strach je silnější než touha zůstat s nimi.

„Odpusťte mi to,“ zašeptám do ticha místnosti a ustoupím zpátky do ložnice. Otevřu okno. Přelezu parapet, seskočím na

zem za domem a přikrčená pod okny doběhnu k zadní uličce. Nutím se dívat před sebe, protože kdybych se ohlédla, možná bych už dál nešla.

V uličce nikoho nepotkám. Z okolních domů nikdo nevychází a za zataženými okny nedokážu rozeznat, jestli mě někdo pozoruje. Nemám odvalu klepat na cizí dveře, a tak si narazím kšiltovku hluboko do čela a zamírím k hlavní ulici. Teprve o několik bloků dál se přimíchám mezi lidi mířící na trh. Snažím se splynout s davem, jenže obava, že mě někdo sleduje, mě nutí každých pár kroků otočit hlavu.

K autoservisu, kde bráchové občas vypomáhali, dojdu a sotva popadám dech. Potřebuju se alespoň trochu uklidnit, než tam vejdu, a tak se ještě za rohem opřu o špinavou zeď a sklouznu podél ní do dřepu, protože mě podlomené nohy přestávají nést.

Zakryju si ústa dlaní, ale vzlyky mi beztak unikají mezi prsty. Ramena se mi nekontrolovatelně třesou a slzy stékají tak rychle, že je nestíhám utírat. Před sebou pořád vidím tátův zakalený pohled i bratrovu ruku nataženou k pistoli. Zkusím zavřít oči, jenže tím jsou ty obrazy ještě zřetelnější.

Musím být silná, opakuju si, přestože bych se nejraději schoulila na zem a už nevstala.

Za rohem jsou Alvaro se Silvem, kteří nás znají odmalička. Jestli mi teď někdo může pomoci, jsou to oni. Upnu se k té představě a zůstanu ještě chvíli u zdi, než se mi podaří trochu zklidnit dech.

Otřu si mokré tváře do rukávu a s dlaní opřenou o omítku se pomalu zvednu. Několikrát se nadechnu, než dokážu vyjít zpoza rohu a zamířit k otevřeným vratům dílny.

Z rádia se line hudba a Alvaro se Silvem se nad otevřenou kapotou něčemu smějí. Na okamžik se zastavím. Obvykle bych na ně zakřičela pozdrav a popíchla je, že zase nic nedělají. Teď nechápu, jak může všechno kolem pokračovat, když táta i bratři leží doma v krvi.

Jakmile mě zahlédnou s oteklýma očima, mokrou tváří a batohem na zádech, oba ztuhnou.

„San, co se děje?“ vyhrkne Alvaro a společně se Silvem se ke mně rozběhne.

Otevřu ústa, ale nedokážu ze sebe dostat ani slovo. Snažím se jim odpovědět přes stažené hrdlo, zatímco se mi znovu rozklepe spodní ret. Vyslovit to nahlas znamená přiznat, že se to opravdu stalo a že už se nebudu moct přesvědčovat o nějakém příšerném omylu.

„Všichni...“ Hlas se mi zlomí a musím se nadechnout. „Všichni jsou mrtví.“

„Co?“ zazní dvojhlasně a zřejmě nerozumí tomu, co mumlám.

Oba se na sebe nechápavě podívají, ale ani jeden hned nic neřekne.

„Táta i bratři,“ dodám přes další slzy a sklopím hlavu, protože pohled na jejich zděšené obličeje už neunesu.

„Jak se to stalo?“ zeptá se Silvo nevěřicně a nervózně si prohrábne delší černé vlasy sahající k ramenům.

„Djago. Nechal je zastřelit,“ odpovím.

„Jak víš, že za tím stojí Djago?“

„Slyšela jsem jeho lidi, jak to jméno zmiňovali.“ Otrhu si nos do rukávu. „Vím, že je Colombův nepřítel, ale proč kvůli tomu museli zastřelit tátu a bratry?“ Poslední slova skoro nedokážu vyslovit.

Alvaro mě obejmě a já se mu opřu čelem o rameno. Je přibližně stejně vysoký jako já a jeho košile páchne olejem a benzínem, ale v tuhle chvíli je mi to jedno. Potřebuju se někoho držet, abych se zase nesesunula na zem.

„Proti nim nic nezmůžeme, San. Pokud chceš, můžeš u nás nějakou dobu bydlet. Třeba bychom to přece jen měli oznámit policii.“

„Nemůžu tu zůstat, ohrozila bych i vás. Hledají mě a policii nevěřím. Djago ji má určitě pod palcem, stejně jako všechno ostatní.“ Polknu naprázdno a odtáhnou se natolik, abych mu viděla do obličeje. „Víš, jak těžké bylo odejít? Nechat je tam jen tak ležet a utéct oknem?“ Poslední slovo mi uvázne v krku. „Pořád si říkám, že jsem měla něco udělat.“

„Slyšela jsi, že chtějí zabít i tebe?“ zeptá se Silvo.

Přikývnu.

„Říkali, že se mají zbavit celé rodiny, a hledali mě po domě. Musím zmizet dřív, než se pro mě vrátí.“

„Máš pravdu, policie nám nepomůže. Ten hajzl má kontakty všude po Kolumbii. Ale kam chceš jít?“ rozhazuje Alvaro rukama.

„Musím za hranice.“

Silvo si povzdechne a podívá se k vratům, jestli nás někdo neposlouchá.

„O něčem vím, ale je to nebezpečné.“

„Co může být nebezpečnějšího než tohle?“ Zvednu k němu oči, ale pak si všimnu zaschlé krve u nehtu a rychle sevru ruku v pěst. „O rodinu už jsem přišla. Nechci čekat, až si přijdou pro mě. Prosím tě, jestli víš o nějaké možnosti, řekni mi ji.“

„Znám pár známých, co převáží lidi do USA v námořních kontejnerech.“ Ustaraně si mě prohlédne. „Ale musela bys mít s sebou nějaké jídlo a pití. Cesta z Cartageny do Texasu trvá přes týden.“

Přikývnu, aby věděl, že ho vnímám.

„Možná ho ani nenapadne hledat tě ve Státech,“ pokračuje Silvo. „Člověk, pro kterého převáží, prý zajišťuje nové doklady, nocleh i práci. Neznám ho osobně, San. Tohle mi jen řekli.“

„Kolik za to bude chtít?“

„Budeš si to u něj muset odpracovat, ale levné to není.“

„Nemám jinou možnost než souhlasit,“ pokrčím rameny.

„Počkej, zavolám mu, kdy odplouvají. Je pátek.“ Silvo vytáhne telefon a popojde od nás dva kroky stranou.

„V USA se budeš mít líp,“ pohladí mě Alvaro po paži.

Ráda bych mu věřila, jenže sotva dokážu myslet dál než na dnešní den. Zůstanu stát vedle něj, dokud Silvo neskončí hovor, a sleduju jeho výraz, jako by mi z něj mohlo být předem jasné, jestli mám ještě nějakou naději.

Silvo mi nakonec dodá trochu odvahy tím, že je všechno domluvené, a odvede mě ke své staré motorce. Podá mi helmu, počká, než si ji nasadím, a pak mě nechá nasednout za sebe. Cestou zastaví u malého trhu, kde nakoupím sušenky, nějaké ovoce a další jídlo, které se hned nezkazí. K lahvím vody přihodím vlhčené ubrousky a všechno namačkám do batohu, aniž bych dokázala odhadnout, jestli mi zásoby vystačí.

Z další cesty si pamatuju jen útržky, jako bych ji sledovala zpovzdálí. Cítím Silvova záda, o která se opírám, i horký vzduch pod helmou, ale okolní ulice téměř nevnímám. Teprve pach ryb, nafty a moře mě přiměje zvednout hlavu. Za plotem se tyčí přístavní jeřáby a mezi nákladem zahlédnu bok obrovské lodi. Podle slunce vysoko nad námi musí být kolem poledne.

Zastavíme u malé zchátralé budovy, před níž postává pět mužů. Dva z nich mají za opaskem pistole a ani se je nesnaží skrýt, což mi připomene chlapy, kteří chodili k nám domů. Mimoděk se ještě pevněji chytím Silvovy košile.

Seskočí z motorky a natáhne ke mně ruku. Nechám si pomoci, sundám helmu a spolu s ním zamířím k budově. Pod zkoumavými pohledy té pětičky sklopím oči, ale jeden z nich se při pohledu na Silva přece jen usměje.

„Silvo! Jak žiješ, kámo?“ pozdraví ho muž s pistolí a podá mu ruku. Z jejich přivítání je zřejmé, že se znají dobře, a mně se aspoň trochu uleví.

Silvo mu připomene jejich telefonickou domluvu a představí mě. Stojím těsně vedle něj a snažím se zachytit každé slovo.

Muž s pistolí se obrátí ke mně.

„V Americe si tě přebere muž se jménem Holden a všechno ostatní zařídí. Umíš anglicky?“

„Tak nějak jo,“ odpovím.

„To je výhoda. Většina dívek, co s tebou poplují, neumí ani slovo.“

„Ještě tě vyfotím, aby tě při příjezdu poznal.“

Přikývnu, zatímco Silvo vytáhne z kapsy starý umaštěný paragon a napíše na jeho rub svoje číslo.

„Ozvi se, až budeš v Americe, jo?“ Podá mi ho i s propiskou, kterou si bezmyšlenkovitě schovám do batohu. Pak ho obejmou tak pevně, až mě sám pohladí po zádech a popřeje mi hodně štěstí. S pláčem ho pustím a sleduju, jak si znovu nasazuje helmu.

Za odjíždějící motorkou se dívám, dokud nezmizí mezi auty. S jejím vzdáleným burácením odejde i poslední pocit, že je tu někdo na mé straně. Sevřu popruh batohu a ustoupím o krok od ozbrojeného muže. Kdyby po mně sáhl, pokusila bych se bránit, ale při pohledu na jeho společníky dobře vím, jak malou šanci bych měla.

„Jsem Santi. Neboj se. Neděláme to poprvé.“

„Sanaya,“ představím se mu, přestože mi jazyk skoro drhne o suché patro. Jeho ujišťování mi zatím nestačí, ale přinutím se zůstat na místě.

„Sundej si tu kšiltovku i mikinu a trochu si uprav vlasy,“ nařídí mi a vyndá telefon. Postavím se k oloupané zdi a nechám ho, aby mě několikrát vyfotil v kratásech a tílku, nejdřív celou postavu a potom obličej. Na poznání by mu snad stačil jediný snímek, ale neodvážím se zeptat, k čemu potřebuje ty ostatní. Zatímco něco odesílá, natáhnu si mikinu zpátky a čekám, jestli si můj odjezd ještě nerozmyslí.

„Dobrý... Holden už o tobě ví. Popluješ s dalšími osmi dívkami. Pojd’!“ mávne na mě a já ho následuju k obrovské lodi, na jejíž palubě jsou ve sloupcích vyrovnané kontejnery s různými názvy a barvami.

Batoh si tisknu k tělu a držím se Santimu za zády, abych ho v tom ruchu neztratila. Kolem projíždějí vysokozdvížné vozíky a mezi nimi přecházejí lidé, jejichž pohledům se snažím vyhýbat. Za jiných okolností by mě možná uklidňovalo, že tu nejsem sama. Teď ve mně každý cizí obličej vzbuzuje obavu, aby nepracoval pro Djaga a nezabije mě dřív, než se stihnu někam dostat.

Už jsme skoro u můstku vedoucího na palubu, když Santi náhle zpomalí. Zarazím se na poslední chvíli a špičkou boty mu zavadím o patu.

„Co je?“

Neodpoví, jen se zadívá někam za mě. Otočím hlavu a všimnu si tmavé dodávky, která právě vjíždí do přístavu. Je to obyčejné auto bez označení, jakých tu musí denně projet desítky, ale podle Santiho výrazu s ním něco není v pořádku. Přejede mi mráz po zádech, aniž bych tušila, kdo je uvnitř.

„Znáš je?“ zeptám se s nadějí, že mi řekne nějaké jméno a přestane se tvářit tak napjatě a vážně.

„Ne.“

„Tak proč na ně čumíš?“

„Protože tady nemají co dělat.“

Dodávka zpomalí a mně přestane záležet na všem ostatním. Přes hluk přístavu vnímám jen vlastní tep a tmavé auto, které se blíží naším směrem. Nemusím vidět, kdo sedí uvnitř, stačí mi představa, že mě Djago našel.

Možná mě jeho lidé celou dobu sledovali. Ohlédnu se po Santim, protože potřebuju, aby mi řekl, že se pletu, ale ten z auta nespouští oči.

Dveře na straně dodávky se otevřou.

„Do prdele,“ procedí Santi.

Nohy se mi podlomí a před očima mám znovu náš dům i tři těla na podlaze. Pokouším se nadechnout, jenže hrdlo jako by se mi stáhlo a já ze sebe nedostanu ani hlásku.

Santi mě chytne za zápěstí a strhne za hromadu dřevěných beden. Přikrčím se vedle něj a zapru se dlaní o zem, abych nepřepadla na kolena. Srdce mi buší tak zběsile, až mě bolí na

hrudi, a nedokážu se rozhodnout, jestli chci sledovat, co se děje, nebo raději vůbec nic nevidět.

Z dodávky vystoupí dva muži, které neznám. Ještě pár vteřin je Santi oba pozoruje a potom zavrtí hlavou.

„V pohodě. Už vím, kdo to je.“

„Kdo?“

Čekám na vysvětlení, ale Santi dál upírá zrak na auto, zatímco já si zaryvám nehty do dlaní. Jeho náhlý klid mě spíš mate, než uklidňuje. Ještě před chvílí mě táhl do úkrytu, a teď bych měla uvěřit, že se vůbec nic neděje?

„Někdo, koho se nemusíš bát.“

Přejede pohledem okolí a potom mě vytáhne na nohy.

Skoro běžím, abych mu stačila, a teprve na můstku se mi podaří trochu zklidnit dech. Ohlédnout se nedokážu ani po příchodu na palubu. Bojím se, že bych tu dodávku znovu uviděla a nohy by mě tentokrát už neunesly.

Santi mě vede úzkými průchody mezi kontejnery, jejichž stěny nám zakrývají výhled z paluby. Nakonec zastaví u jednoho otevřeného a ukáže dovnitř. V oceli jsou drobné větrací otvory, podél stěn rozložené matrace a za prahem sedí dívky, se kterými mám strávit celou plavbu. Pohledem přejedu tu stísněnou bednu a snažím se přijmout, že právě tohle bude můj pokoj na následujících několik dnů.

Napočítám jich tam osm. Jedna si otírá nos do rukávu, ostatní ke mně jen zvednou hlavu, jako by už neměly sílu na další otázky.

Působí tak mladě a vyděšeně, že si vedle nich ve svých dvaadvaceti připadám nejstarší. Některým možná není ani osmnáct, přestože podle obličeje to určit nedokážu. Zaváhám na prahu, ale Santi mi položí ruku mezi lopatky a pobídne mě dovnitř.

„Jsi poslední. Za chvíli zamykám,“ řekne. Ukáže ke dvěma kýblům s víky v zadním rohu. „Záchod. Pití je vedle v sudu, naběračka visí na něm. Kdo nemá láhev, vezme si jednu z těch prázdných.“ Pak se podívá na nás všechny. „Vyplouváme až zítra večer. Otevřu vám v neděli dopoledne, až budeme na otevřeném moři. Přinesu i jídlo, do té doby musíte vystačit s tím, co máte.“

Je teprve pátek a čekají nás tu dvě noci bez možnosti vyjít ven. Ohlédnu se ke dveřím, odkud pořád slyším ruch přístavu, jenže s ním si vybavím i všechno, co se za poslední hodiny stalo.

Vyberu si místo na matraci nejbliž ke dveřím a přitisknu si batoh k hrudníku. Jakmile zvenčí cvakne zámek, dojde mi, jak snadno jsem svěřila svůj život úplně cizím lidem. Silvo už je pryč a v Americe neznám vůbec nikoho. *Co když tam na nás Holden čekat nebude, nebo nás nechá bez pomoci?*

Z dokladů mám v batohu pouze kolumbijskou občanku. Pas jsem nikdy nevlastnila a o vízu si můžu nechat zdát, takže ani nevím, co bych řekla, kdyby mě zastavili úředníci. Budou chtít vůbec slyšet, proč jsem utekla? Představa, že by mě poslali zpátky, mě přiměje přitisknout si batoh ještě pevněji k tělu.

První hodiny spolu skoro nemluvíme. Z rohu se ozývá tlumený pláč, jiná dívka šeptem opakuje modlitbu. Snažím se na nikoho nezírat a přitom poslouchám každý zvuk za dveřmi.

Později si dvě dívky začnou povídat o práci, kterou mají domluvenou v nějakém klubu. Při zmínce o společnicích a striptérkách k nim zvednu hlavu. Když se jedna zeptá, jestli budou muset chodit i s hosty, úplně mi zatrne. Já si představovala úklid, fabriku nebo výpomoc v kuchyni. *Do čeho jsem se to, proboha, uvrhla?*

Opřu si čelo o kolena a snažím se uklidnit. Celou cestu do přístavu jsem myslela jen na to, jak utéct Djagovi, aniž bych si pořádně připustila, co může přijít potom. Představa, že bych si musela vydělávat vlastním tělem, se mi přičí, ale dveře už jsou zamčené a není možnost couvnout. Pokud dostanu na výběr, vezmu jakoukoliv jinou práci. Budu uklízet třeba od rána do noci, jen pokud po mně nebudou chtít tohle.

Jenže s každou další větou, kterou od dívek zaslechnu, mi dochází, kolik toho nevím. Ani na cenu převozu jsem se pořádně nezeptala. Dlouho sedím s hlavou na kolenou a pokouším se vymyslet, co bych mohla dělat, kdyby nás na druhé straně opravdu čekalo to nejhorší.

Odpoledne se vleče. Přes tílko cítím horkou stěnu a vlasy se mi lepí k zátylku. Vzduch uvnitř je čím dál těžší, přestože škvírou u dveří trochu táhne. Přisunu k ní obličej a snažím se představit si, jak tu vydržím až do neděle.

Za stěnou občas něco zaduní a shora se ozývá skřípění kovu, jak patrně pořád nakládají. Ze začátku sebou při každé větší ráně trhnu, ale časem se naučím rozeznat hluk přístavu od výstřelů, které mám stále v hlavě. Mikinu si složím pod hlavu a schoulím se na matraci. Pravidelné zvuky venku mi postupně splývají, až mě vyčerpání přemůže.

Trhnutím se probudím z noční můry, v níž se ke mně táta natahoval a já k němu nedokázala dojít. Ještě v polospánku hledám jeho ruku, jenže nahmátnu pouze popruh batohu. Zůstanu ležet a snažím se nahlas nerozbrečet, abych nevzbudila ostatní. Od zkroucené polohy mě bolí za krkem a jazyk se mi lepí na patro, a tak se opatrně posadím. Kolem je tma jako v pytli. Podle pravidelného oddechování jsem nejspíš jediná vzhůru. Poslepu vytáhnu láhev a několika loky se napiju, než se mi uleví od sucha v krku. Od hladu je mi už špatně, proto v batohu nahmatám banán a pomalu ho sním. Slupku schovám do sáčku od nákupu, protože netuším, kam jít s ní.

I po několikahodinovém spánku jsem tak vyčerpaná, že se brzy znovu schoulím na matraci. Přes zavřená víčka se mi vracejí obrazy z domova a já se snažím soustředit na klidný dech dívky vedle sebe, abych jim úplně nepropadla. Nakonec zase usnu a proberou mě až tiché hlasy. Úzký proužek světla u dveří prozrazuje ráno. Jedna z holek si nalévá vodu do lahve, kterou nám tu Santi nechal, zatímco moje sousedka marně prohledává

tašku. Vytáhnu sušenky a nabídnu jí je. Vezme si dvě a tiše poděkuje.

Nejhorší je ponížení, které přijde pokaždé, když některá z nás potřebuje na kýbl. Zpočátku se tváříme, že se nás to netýká, ale takhle se celý týden vydržet nedá. Proto se domluvíme, že dvě vždycky zvednou matraci jako zástěnu a ostatní se otočí. Když ji poprvé držím, dívám se upřeně stranou, abych za ní druhé dívce dopřála aspoň trochu soukromí.

Ostatní doufají, že si v Americe vydělají dost peněz, aby pomohly svým rodinám. Já bych za tu možnost mít ji dala cokoli. Přesto je mi s nimi o něco líp než samotné... aspoň v tom strachu z neznámého jsme na tom stejně.

Během soboty si začneme povídat víc. Dívka vedle mě, Soledad, doufá, že bude posílat peníze domů. Ptá se, jestli mám sourozence. Přikývnu dřív, než se stihnu zarazit, a pak se zahledím do země. Naštěstí se nevyptává dál. Poslouchám ostatní, ale svůj příběh si nechám pro sebe.

Ani o dokladech toho moc nevědí. Prý se všechno zařídí a někdo se o nás postará. Něco podobného mi tvrdil už Silvo. Prála bych si tomu věřit tak snadno jako ony, ale čím déle o tom mluvíme, tím víc se mi vrací pochyby.

K večeru proužek světla u dveří zeslábně a nakonec zmizí. V temnotě se ozve něčí polekaný nádech, když celým kontejnerem projede chvění. Sáhnu po Soledad a ona mi stiskne ruku.

Hluboké dunění nepřestává a paluba se pod námi chvěje, dokud neucítím pomalé zhoupnutí. Pustím Soledadinu ruku a přisunu se ke škvíře, kterou zahlédnu kousek osvětleného přístavu. Světla se zvolna posouvají a pak zmizí za hranou sousedního kontejneru, takže už nemusím hádat. Opravdu odplouváme a spolu s pevninou za mnou zůstává všechno, co jsem dosud znala.

Posunu se zpátky k Soledad a znovu ji vezmu za ruku. Jedna z dívek začne odříkávat modlitbu a ostatní se tiše přidají. Prosím jen o to, abychom se na druhý břeh dostaly živé.

V neděli dopoledne už sedím s tváří u škvíry a marně hledám chladnější vzduch. Zvenčí konečně zarachotí zavírání, dveře se otevrou a já si musím zaclonit oči před světlem. Za Santim se táhne úzká ulička mezi vysokými stěnami nákladu, z níž nad hlavou vidím jen pruh nebe. Přesto se zvednu tak rychle, až se mi zatočí hlava. Musím se přidržet rámu, než se odvážím vystoupit.

„Můžete ven, ale jen sem do uličky,“ ukáže Santi na prostor před naším kontejnerem. „Za roh ani k zábradlí nechod'te. Ostatním z posádky se vyhýbejte. Jakmile řeknu dovnitř, okamžitě se vrátíte. Jasně?“

Přikývneme a po jedné se kolem něj protáhneme. Opřu se o stěnu kontejneru, nadechnu se čerstvého vzduchu a poprvé po dvou nocích nemám pocit, že se musím o každý nádech snažit. Santi nám zatím donese jídlo i čerstvou vodu a vymění kýble.

Přitom nás pořád sleduje, takže se žádná nepokusí zajít dál, než dovolil.

Zvednu obličej k nebi a přivřu oči před sluncem. Teplé paprsky mi dopadají na opuchlou tvář, zatímco vítr konečně ochlazuje mou zpocenou kůži. Měla bych si tu chvíli užít, jenže jakmile se přestanu soustředit na nepohodlí uvnitř, vrátí se mi vzpomínky na rodinu.

Kdo je asi našel? Leží ještě doma, nebo už je někdo odvezl a zařídí jim pohřeb? Sklopím hlavu a na botě zahlédnu zaschlou rudou skvrnu, které jsem si předtím nevšimla. Žaludek se mi sevře tak prudce, že se musím opřít o kontejner. Kdybych je teď měla před sebou, omluvila bych se jim, že jsem utekla a nechala je tam. Snad by pochopili, že mi to nemyslelo a chtěla jsem jen přežít.

Znovu pohlédnu vzhůru a pokusím si je vybavit takové, jací byli před tím strašným ránem. Tátu u stolu, bratry, kteří se kvůli něčemu pošťuchují, i mámu, jak jim říká, ať už toho nechají. Učila mě vážit si života a já se jejími slovy právě potřebuju řídit. Jednou se s nimi snad zase setkám, ale ještě nepřišel můj čas.

V dalších dnech si postupně zvykáme na to, kdy nosí jídlo a kdy nás Santi pouští na vzduch. Dovolených pár kroků uličkou nám po hodinách na matracích připadá jako vysvobození, přesto se držíme poblíž otevřených dveří. Jakmile se mezi nákladem ozvou cizí hlasy, vracíme se dovnitř, někdy ještě dřív, než nám dá

pokyn. Nikdo nás naštěstí nenapadne ani po nás nic nechce, takže dívky postupně přestanou být tak napjaté. Začnou plánovat, co si koupí z první výplaty, a občas se dokonce zasmějí. Poslouchám je a přeju si, abych se k nim dokázala přidat, jenže pokaždé skončím u otázky, jestli za převoz nakonec nebudeme platit víc, než si teď dovedeme představit.

Na rubu lístku pod Silvovým číslem přibývají čárky, které si dělám jeho propiskou, abych neztratila přehled o dnech. V pátek je to týden od mého nástupu a v sobotu už všechny při každém příchodu Santiho čekáme, jestli pro nás nemá nějakou zprávu. Dočkáme se až večer, kdy nás pošle dovnitř a zůstane stát ve dveřích.

„Ráno budeme v přístavu,“ oznámí nám, než zamkne.

Soledad se ke mně obrátí s nejistým úsměvem a já se jí ho pokusím vrátit, přestože mám stažený žaludek. Už zítra uvidím Ameriku, kterou znám jen z vyprávění a televize. Ráda bych se těšila s ostatními, ale mezi představami nového života se mi pořád vrací otázka, co si počnu, jestli nám o práci lhali.

Přerovná si věci v batohu a lístek se Silvovým číslem schovám k občance, abych ho pak nemusela hledat. Při ukládání na matraci si všimnu, že i ostatní mají zavazadla nachystaná vedle sebe. Soledad mi popřeje dobrou noc, jenže ještě dlouho obě ležíme s otevřenýma očima a posloucháme loď.

Z dřímoty mě vytrhne změna dunění pod námi. Úzkou škvírou proniká šedé ranní světlo a zvenku se místo jednotvárného hluku

ozývají hlasy i kovové rány. Posadím se s batohem na klíneš a počkám, až Soledad udělá totéž. Stačí pohled, abych věděla, že myslí na stejnou věc... jsme v přístavu a teď se rozhodne, jestli nám celá ta cesta vůbec pomohla.

Konečně zarachotí dveře a Santi je pootevře. Než nás pustí ven, podívá se přes rameno a ztiší hlas.

„Po jedné. Držte se u mě.“ Opatrně vystoupím z kontejneru, ohlédnu se po Soledad a následuju Santiho mezi nákladem k můstku. Po celou dobu čekám, odkud se ozve povel k zastavení. Teprve dole si dovolím rozhlédnout se po přístavních budovách a ptácích kroužících pod zataženým nebem, ale ani tehdy nezpomalím.

U mola čeká dodávka bez označení, s bočními okny a několika řadami sedadel.

„Vítejte v Texasu,“ utrousí Santi anglicky a ukáže k vozu.

Tiskneme se k sobě a ohlížíme se po lidech na molu. Po týdnu, kdy jsme směly jen pár kroků od matrací, mi otevřený prostor připadá téměř nebezpečný. Při pohledu na každého kolemjdoucího čekám, jestli se zastaví a začne se vyptávat, kdo jsme.

Z vozu vystoupí řidič v džínách a tričku a za ním muž v černých kalhotách a světlé košili. Prošedivělé vlasy má rozčuchané, jako by ho někdo právě vzbudil. Prohlédne si nás a hned se obrátí k Santimu.

„Kolik jich je?“ spustí rovnou anglicky na Santiho.

„Devět,“ odpoví.

„Máš k nim něco?“ nastaví dlaň.

Santi mu podá několik papírů s našimi jmény a fotografiemi.

„Soy Holden, señoritas. Las llevo a casa,“ představí se nám a španělsky dodá, že nás odveze domů. Několik dívek mu nejistě oplátí úsměv, ale já se zarazím nad posledním slovem. Domov už nemám a těžko mi ho může slíbit někdo, koho vidím poprvé v životě.

Holden přejede pohledem fotografie a zastaví se u mě.

„Sanaya? Ta, co potřebovala rychle zmizet?“ Přikývnu. „Dobře. O práci si promluvíš až v klubu.“ *V klubu?* Chci se zeptat v jakém, ale už se obrací k řidiči.

Řidič otevře boční dveře a pobídne nás dovnitř. Posadím se vedle Soledad a přes její rameno ještě zahlédnu, jak Holden podává Santimu tlustou obálku. Pak dveře zaklapnou.

Sleduju cestu bočním oknem, ale auta za námi mě zatím zajímají víc než ulice. U každého si představuju, že nás za chvíli předjede, zastaví a vystoupí z něj někdo z úřadů. Soledad sedí se sepjatýma rukama a podle toho, jak se otáčí při každém zpomalení, má stejné obavy. Ani jedna se zatím neodvážá promluvit.

Po chvíli se přinutím zhluboka nadechnout a od aut za námi obrátím pozornost k okolí. Amerika nevypadá tak, jak jsem si ji celé roky představovala. Za oknem ubíhají široké silnice a domy pod šedivou oblohou, ale já místo nadšení cítím hlavně nejistotu.

Ani Cartagena není žádná zapadlá díra, jenže v mé vesnici jsem znala ulice i lidi a věděla, kam patřím. Tady nevím vůbec nic. Přesto se od okna nedokážu odtrhnout, protože někde mezi těmi cizími budovami snad začnu žít beze strachu, že mě někdo přijde zabít.

Po zhruba hodině a půl jízdy z Galvestonu dodávka odbočí na dvorek za vyšší budovou. Pomalu vystoupíme a masivní kovová vrata za námi s rachotem zapadnou. Leknutím sebou trhnu a ohlédnou se k nim. Teprve teď mi dojde, že vůbec nevím, kudy bych se odsud dostala ven, kdybych chtěla odejít.

Pohledem přejedu dvůr a zastavím se u dvojice mužů v černém, kteří kouří u zadního vchodu. Vypadají jako ochranka a postupně si prohlížíjí každou z nás. Jen si nejsem jistá, jestli nás mají chránit před někým zvenčí, nebo hlídat, abychom se nepokusily utéct. Batoh si přitáhnou blíž a zůstanu vedle Soledad.

„Kde je Cooper?“ zeptá se jich Holden.

„Pascal už pro něj šel,“ odpoví mu jeden z nich.

Za chvíli se ve dveřích objeví pohledný muž s rozsáhlým tetováním a nechá po nás klouzat pohled, aniž by cokoliv řekl. Působí upraveně a sebejistě, ale něco v jeho výrazu mi připomíná lidi, kterým se doma raději uhýbalo z cesty. Dala bych ruku do ohně, že je to taky grázl.

„Josephine se o vás postará,“ řekne anglicky a ukáže na krásnou mulatku vedle sebe. Teprve ona nás osloví plynulou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Krupiérka***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.